एवं शुश्रूषितस्तात भगवान् कश्यपः स्त्रिया ।
प्रहस्य परमप्रीतो दितिमाहाभिनन्द्य च ॥ ३० ॥
कश्यप उवाच ॥ वरं वरय वामोरु प्रीतस्ते ऽहमनिन्दिते ।
स्त्रिया भर्तरि सुप्रीते कः काम इह चागमः ॥ ३१ ॥
पतिरेव हि नारीणां दैवतं परमं स्मृतं ।
मानसः सर्वभूतानां वासुदेवः श्रियः पतिः ॥ ३२ ॥
स एव देवतालिङ्गैर्नामरूपविकल्पितैः ।
इज्यते भगवान् पुम्भिः स्त्रीभिश्च पतिरूपधृक् ॥ ३३ ॥
तस्मात् पतिव्रता नार्यः श्रेयस्कामाः सुमध्यमे ।
यजन्ते ऽनन्यभावेन पतिमात्मानमीश्वरं ॥ ३४ ॥
सो ऽहं त्वयार्चितो भद्रे ईदृग्भावेन भक्तितः ।
तत् ते संपादये काममसतीनां सुदुर्लभं ॥ ३५ ॥
दितिरुवाच ॥ वरदो यदि मे ब्रह्मन् पुत्रमिन्द्रहणं वृणे ।
अमृत्युं मृतपुत्राहं येन मे घातितौ सुतौ ॥ ३६ ॥
शुक उवाच ॥ निशम्य तद्वचो विप्रो विमनाः पर्यतप्यत ।
अहो अधर्मः सुमहानद्य मे समुपस्थितः ॥ ३७ ॥
अहो अघेन्द्रियारामो योषिन्मय्येह मायया ।
गृहीतचेताः कृपणः पतिष्ये नरके ध्रुवं ॥ ३८ ॥
को ऽतिक्रमो ऽनुवर्तन्त्याः स्वभावमिह योषितः ।
धिङ्मां वताबुधं स्वार्थे यदहं त्वजितेन्द्रियः ॥ ३९ ॥
शरत्पद्मोत्सवं वक्त्रं वचश्च श्रवणामृतं ।
हृदयं क्षुरधाराभं स्त्रीणां को वेद चेष्टितं ॥ ४० ॥